

عنوان مقاله:

بازنمایی وجه فعلی در مقدمه شاهنامه ابومنصوری: مقایسه رویکردی سنتی و نظریه نقشگرا در باب وجه

محل انتشار:

دوفصلنامه علم زبان، دوره 9، شماره 15 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

پونه عابدین - دانشجوی دکتری زبانشناسی همگانی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

محمد دبیرمقدم - استاد، زبانشناسی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

وجه در مفهوم کلی، شیوه و نقطه نظر گوینده در بیان مفهوم جمله بوده و مبین چگونگی بیان وقوع یا عدم وقوع فعل و داشتن یا نداشتن حالتی از منظر وی است. در زبان های دنیا ابزارهایی برای بیان وجه وجود دارند که شامل وجه فعلی، فعل های وجهی، قیدها و صفت های وجهی هستند. در میان ابزارهای بیان وجه، وجه فعلی از اهمیت ویژه ای برخوردار است، زیرا در بیان مفهوم گزاره بار عمده بر دوش فعل اصلی جمله است. در مقاله حاضر، چگونگی بازنمایی وجه فعلی در مقدمه شاهنامه ابومنصوری ذیل آرا و بخش بندی ناتل خانلری (۱۳۵۳) و مبانی نظری دستور نقشگرای هلیدی بررسی و مقایسه شد. این بررسی نشان داد که علیرغم تمایز در دو نگرش مذکور، وجه فعلی در هر دو رویکرد از طریق گروه فعلی (بن ماضی و مضارع و عناصر تصریفی منضم به فعل) بازنمایی می گردد. همچنین تفاوت های این دو رویکرد در مقوله بازنمایی وجه در زبان فارسی، از جمله عدم تطابق در زیر مجموعه وجه غیراخباری بیان شد.

کلمات کلیدی:

وجه، وجه فعلی، مقدمه شاهنامه ابومنصوری، دستور نقشگرای هلیدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1633592>

